

Sygn. akt III AUa 654/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Szczecinie

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odsetki

na skutek apelacji ubezpieczonego, organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 czerwca 2014 r. sygn. akt VI U 1289/13

oddala apelację.

SSO del. Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 654/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. T. prawa do odsetek. Ubezpieczony J. T. złożył odwołanie od tej decyzji. Podniósł, iż decyzja odmawiająca mu prawa do odsetek jest niezgodna z przepisami prawa, albowiem wyrokiem z 23 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie VI U 703/09 przyznał mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2005 r. do 30 września 2009 r., którą organ rentowy wypłacił mu dopiero 25 sierpnia 2010 r. Stwierdził, iż zgodnie z treścią art. 85 ustawy o s.u.s. oraz art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalnej należą mu się odsetki za zwłokę w jej wypłacie tj. od 1 kwietnia 2005 r. do 25 sierpnia 2010 r. i wynoszą one 5300zł.

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Powołał się przy tym na treść art. 118 ust. 1 i la ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013). Podniósł, że skoro za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia Sądu to organ rentowy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie to wpłynęło 13 lipca 2010 r., a decyzję wydano 20 lipca 2010 r., to termin wskazany w powyższym przepisie został przez organ rentowy zachowany.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. T. 2604,04 zł (dwa tysiące sześćset cztery złotych i cztery grosze) odsetek oraz oddalił odwołanie w pozostałej części.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony J. T. (ur. (...)) 2 marca 2001 r. złożył wniosek rentę z ogólnego stanu zdrowia. Decyzją z 21 marca 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił prawo do renty od 1 października 2005 r. do 31 marca 2008 r., a następnie decyzją z 26 czerwca 2008 r. od 1 kwietnia 2008 r. do 31 maja 2010r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim postanowieniem z 29 kwietnia 2008 r. w sprawie VI U 43 1/08 przekazał organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego z 2 marca 2001 r. do rozpoznania. Orzeczeniem z 18 sierpnia 2008 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony jest okresowo niezdolny do pracy od 1 października 2005 r. do 31 maja 2010 r. nie znajdując podstaw do orzeczenia tej niezdolności po lutym 2001 r. Wobec uprawomocnienia się orzeczenia, decyzją z 15 września 2008 r. organ rentowy ustalił brak prawa do renty, a Sąd postanowieniem z 29 października 2008 r. wydanym w sprawie VI U 1729/08 odrzucił odwołanie od tej decyzji. Ubezpieczonemu przywrócono termin na wniesienie sprzeciwu. Orzeczeniem z 19 listopada 2008 r. Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że jest on nadal od 1 października 2005r. niezdolnym do pracy do 31 maja 2010 r. Wobec braku niezdolności do pracy ubezpieczonego w dniu wystąpienia z wnioskiem, decyzją z 1 czerwca 2009 r. organ rentowy ustalił brak prawa do renty. Ubezpieczony zaskarżył tą decyzję. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z 23 grudnia 2009 r. w sprawie VI U 703/09 zmienił decyzję organu rentowego z dnia 1 czerwca 2009 r. i ustalił prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2005 r. do 30 września 2005r. Ubezpieczony złożył apelację od tego wyroku. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 10 czerwca 2010 r. w sprawie III AUa 132/10 odrzucił apelację ubezpieczonego w części roszczenia o prawo do renty za okres od 2 marca 2001 r. do 31 marca 2005 r., a w pozostałym zakresie apelację oddalił. Decyzją z 20 lipca 2010 r. organ rentowy wykonał wyrok, dokonując wypłaty zaległego świadczenia w dniu 25 sierpnia 2010 r. Terminem płatności każdego świadczenia jest każdy 25-ty dzień miesiąca. Decyzją z dnia 3 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. T. prawa do odsetek. Odsetki od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego za okres od 1 kwietnia 2005 r. do 25 sierpnia 2010 r. wyniosły 2 604,04 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu meriti, w sprawie wymagało ustalenia, czy odmowa przyznania ubezpieczonemu prawa do renty nastąpiła wskutek błędu organu rentowego, co stosownie do treści art. 85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2013.1442) powodowałoby obowiązek zapłaty odsetek oraz ustalenie daty początkowej oraz końcowej jego powstania. Zgodnie bowiem z powołanym artykułem, jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Sąd Okręgowy wskazał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust.1 ustawy określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej prawa do świadczenia mimo spełnienia warunków do jego uzyskania

(wyrok SN z 9 marca 2001 r. II UKN 402/00 OSNAPiUS 2002 nr 20 poz.501). Odsetki nie przysługują w przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub podwyższeniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Za błąd pozwanego musi zostać uznany błąd lekarza orzecznika ZUS, Komisji Lekarskiej, którzy przez błędne określenie stanu zdrowia ubezpieczonego spowodowali wydanie decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania świadczenia i naruszającej w ten sposób przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do renty. Dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie tego naruszenia przez pozwanego prawomocnym wyrokiem zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (wyrok SN z 7 października 2004r., II UK 485/03 OSNP 2005/10/147).

Sąd I instancji wskazał, że w sprawie bezspornym było to, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 19 listopada 2008 r. ustaliła niezdolność ubezpieczonego do pracy od 1 października 2005 r. do 31 maja 2010 r. Orzeczenie to stanowiło podstawę decyzji organu rentowego z 1 czerwca 2009 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia. Wyrokiem z 23 grudnia 2009 r. w sprawie VI U 703/09 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2009 r. do 30 września 2005 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wydając wyrok oparł się na opinii biegłego z akt sprawy VI U 548/09, który wskazywał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Opinia biegłego była sprzeczna z opinią Komisji Lekarskiej ZUS. Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wskazuje w swoim rozstrzygnięciu, iż organ rentowy niesłusznie odmówił ubezpieczonemu prawa do renty w okresie wcześniejszym niż wskazany w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS tj. w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 30 września 2005 r. Z akt sprawy VI U 548/09 nie wynikało, by ubezpieczony przed badaniem przez biegłego sądowego składał nową, uprzednio nieznaną organowi rentowemu dokumentację medyczną. Mimo tej okoliczności – dysponowania taką samą dokumentacją ustalenia organu rentowego odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonego we wskazanym okresie były nieprawidłowe.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07 „w sytuacji kiedy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy) termin z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.” Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było, zdaniem Sądu meriti orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 listopada 2008 r. Mając zatem na uwadze wskazany w art. 118 ustawy emerytalnej 30 dniowy termin, organ rentowy powinien był wydać decyzję najpóźniej 20 grudnia 2008 r. Natomiast z 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U Nr 12 poz.104) wynika, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania tych świadczeń, do dnia wypłaty świadczeń. Ustęp kolejny dodatkowo wskazuje, iż okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, a okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Skoro organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. W związku z tym, iż wypłata ubezpieczonemu świadczenia następowała 25-go dnia każdego miesiąca, termin aktualizacji prawa do odsetek nastąpił 26 grudnia 2008 r. Natomiast zakończył się 24 sierpnia 2010 r. (tj. dnia poprzedzającego wypłatę zaległego świadczenia).

Sąd Okręgowy podkreślił, że z prawidłowego i niekwestionowanego ostatecznie przez ubezpieczonego wyliczenia matematycznego organu rentowego wynika, że ubezpieczonemu należą się odsetki w wysokości 2 604,04 zł, a zatem pierwotne żądanie ubezpieczonego odnośnie wypłaty odsetek ponad tę kwotę należało, w ocenie Sądu meriti, na podstawie art. 474¹⁴ § 1 k.p.c. oddalić. Niezasadne jest bowiem roszczenie ubezpieczonego odnośnie wypłacenia mu

odsetek od 1 kwietnia 2005 r., albowiem ubezpieczony na dzień składania wniosku o rentę z ogólnego stanu zdrowia aż do marca 2005 r. nie był niezdolny do pracy. Błąd organu rentowego odnoszący się do stanu zdrowia ubezpieczonego wystąpił w listopadzie 2008 r., a zatem dopiero od grudnia 2008 r. powstaje obowiązek organu rentowego, w myśl powołanego powyżej przepisu, wypłaty ubezpieczonemu odsetek.

Natomiast na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził od organu rentowego na rzecz J. T. odsetki ustawowe od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego w kwocie 2 604,04 zł.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie że, istniała możliwość ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na wniosek z 2 marca 2001r. przy ustalonej dacie powstania niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2005 r.

2. naruszenie prawa materialnego — artykułu 118 ustęp 1 punkt a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013.1440.) wskutek jego niewłaściwego zastosowania, przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do odsetek za okres od 20 grudnia 2008 r. do 25 sierpnia 2010 r.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie I przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku w punkcie I o oddalenie odwołania ubezpieczonego J. T..

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że 2.03.2001 r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z ogólnego stanu zdrowia. Organ zawiesił postępowanie z uwagi na trwające postępowania sądowe. Decyzją z 21.03.2008 r. Zakład ustalił prawo do renty od 1.10.2005 r. do 31.03.2008 r. a następnie decyzją z 26.06.2008 r. — od 1.04.2008 r. do 31.05.2010 r. Decyzją z 29.10.2008 r. organ ustalił prawo do emerytury od 1.09.2008 r. Postanowieniem z 29.04.2008 r. w sprawie VI U 431/08 sąd przekazał organowi do rozpoznania wniosek z 2.03.2001 r. do rozpoznania. Orzeczeniem z 18.08.2008 r. lekarz orzecznik ustalił, iż wnioskodawca jest okresowo niezdolny do pracy od 1.10.2005 r. do 31.05.2010 r. nie znajdując podstaw do orzeczenia tej niezdolności po 02/2001 r. Wobec uprawomocnienia się orzeczenia, decyzją z 15.09.2008 r. organ ustalił brak prawa do renty, zaś Sąd postanowieniem z 29.10.2008 r. w sprawie sygnatura akt VI U 1729/08 odrzucił odwołanie od tej decyzji. Termin na wniesienie sprzeciwu został przywrócony, wobec czego wnioskodawcę przebadala komisja lekarska ZUS, która orzeczeniem z 19.11.2008 r. ustaliła iż jest on nadal (a więc od 1.10. 2005 r.) niezdolnym do pracy do 31.05.2010 r. Wobec braku niezdolności do pracy w dniu wystąpienia z wnioskiem 2.03.2001 r. decyzją z 1.06.2009 r. organ ustalił brak prawa do renty. Decyzja została zaskarżona.

Sąd Okręgowy wyrokiem z 23.12.2009 r. sygnatura VI U 703/09 zmienił decyzję ZUS z 1.06.2009 r. (na wniosek z 2.03.2001 r.) i ustalił prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.04.2005r. do 30.09.2005 r. Od wyroku tego złożył apelację ubezpieczony. Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10.06.2010 r. (sygnatura III AUa 132/10 odrzucił apelację części roszczenia o prawo do renty za okres od 2.03.2001 r. do 31.03.2005 r.) a w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Apelujący wskazał, że organ rentowy ustala czy wnioskodawca spełnia wymogi do przyznania prawa do świadczenia w dacie wniosku o takowe. Sąd Ubezpieczeń Społecznych natomiast jako organ kontrolny bada zgodność decyzji z prawem ubezpieczeń społecznych w dacie wydania decyzji. A zatem, skoro decyzja z dnia 1.06.2009 r. została wydana na wniosek z dnia 2.03.2001 r., wobec uznanej przez Sąd opinii biegłego za rozstrzygającą sprawę, Sąd Ubezpieczeń Społecznych bada zasadność decyzji w dacie jej wydania - dokonał on zmiany tejże decyzji, przyjmując że ustalona przez biegłych niezdolność do pracy od 1.04.2005 r. istniała w dacie wydania ocenianej decyzji, bo w dniu 1.06.2009 r. Czyli w dacie decyzji spornej również. Niemniej jednak z ustaleń biegłych wynika iż J. T. na dzień składania wniosku o rentę z ogólnego stanu zdrowia aż do marca 2005 r. nie był niezdolny do pracy. Zdaniem organu rentowego, ZUS nie

mógł zatem inaczej rozpoznać wniosku z 2.03.2001 r. jak wydając decyzję odmawiającą prawa do renty wobec braku niezdolności do pracy w dacie wniosku o świadczenie.

Apelację wniósł również ubezpieczony, zaskarżając wyrok Sądu I instancji w zakresie punktu I co do wysokości zasądzonych odsetek. Z dalszej części apelacji wynika jednak, że przedmiotem zaskarżenia jest w istocie punkt II zaskarżonego orzeczenia, gdyż ubezpieczony zakwestionował liczbę dni zwłoki, za które przyznano odsetki. W dalszej części apelacji ubezpieczony dokonał jedynie streszczenia dotychczasowych procesów prowadzonych w jego sprawach (m. in. VI U 548/06), łącznie z opisem decyzji lekarzy orzeczników komisji lekarskich, nie podnosząc jednocześnie żadnych zarzutów co do ustalonego przez Sąd meriti stanu faktycznego. Podniósł zarzuty co do naruszenia przez Sąd art. 85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2013.1442) i art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2013, poz.1440), wskazując przy tym, że odsetki należą mu się już od dnia 1 maja 2005 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów. Stąd też, Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji w całości uznał i przyjął jako własne.

Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjął za własną, w pełni podzielając wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd II instancji nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAP 1998/3/104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 1999 r., I PKN 402/99, OSNAP 2001/8/272).

W rozstrzyganej sprawie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do odsetek od świadczenia rentowego przyznanego ubezpieczonemu od dnia 1 kwietnia 2005 roku na mocy prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydanego w sprawie III AUa 132/10 (VI U 703/09). Przy czym apelujący nie zakwestionował w żadnej mierze ustaleń Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim dotyczących materiału dowodowego, którym dysponował Sąd Okręgowy i Apelacyjny wydając powyższe rozstrzygnięcie.

Sąd I instancji rozstrzygając niniejszą sprawę o prawo do odsetek wyraźnie wskazał, że Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wydając wyrok w sprawie III AUa 132/10 (VI U 703/09), oparł się na opinii biegłego z akt sprawy VI U 548/09, z której wynikało jednoznacznie, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Jednocześnie z akt tych nie wynikało, by ubezpieczony przed badaniem przez biegłego sądowego składał jakąkolwiek nową, nieznaną uprzednio organowi rentowemu dokumentację medyczną. Mimo tej okoliczności ustalenia organu rentowego przyznającego prawo do renty dopiero od 1.10.2005 r. były nieprawidłowe.

Niezakwestionowanie powyższych okoliczności ustalonych przez Sąd meriti w niniejszej sprawie czyni zarzuty organu rentowego podniesione w apelacji niezrozumiałymi. Gdyby bowiem organ rentowy w sposób właściwy ocenił stan zdrowia ubezpieczonego już w toku postępowania przed ZUS-em to przyznałby świadczenie od 1 kwietnia 2005 r.

_W niniejszej sprawie okolicznością niezbędną do wydania decyzji było dokonanie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. W świetle powołanych przez Sąd I instancji przepisów stwierdzić należy, że dla odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych istotnym jest zatem, czy organ rentowy dysponował takimi informacjami, które umożliwiłyby mu dokonanie prawidłowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego jeszcze na etapie postępowania przed

organem, innymi słowy – czy istniały przeszkody by lekarz orzecznik ZUS wydał opinię o niezdolności ubezpieczonego do pracy. Jak wynika z przedstawionych wyżej wyników postępowania dowodowego, zarówno ustalenia Lekarza Orzecznika ZUS-u, jak i Komisji Lekarskiej ZUS-u w przedmiocie zdolności do pracy okazały się błędne. Biegli sądowi na podstawie tych samych okoliczności i tych samych dokumentów oraz po przeprowadzeniu – tak samo jak w postępowaniu przed organem rentowym – badania ubezpieczonego ustalili wcześniejszą datę powstania niezdolności. Tym samym koniecznym stało się stwierdzenie, że organ rentowy wydał błędną decyzję, odmawiającą przyznania prawa do świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, gdyby tylko lekarze orzecznicy prawidłowo ustalili stan zdrowia ubezpieczonego. Powyższe oznacza, że opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, co w konsekwencji prowadzi do konieczności zasądzenia odsetek od nieterminowo wypłaconego świadczenia zgodnie z przepisami wskazanymi przez Sąd Okręgowy.

Na marginesie wskazać należy, że choć organ rentowy w apelacji wniósł o uchylenie wyroku w całości mimo częściowego oddalenia odwołania to jednak w uzasadnieniu apelacji sprecyzował, że zaskarżenie dotyczy tylko punktu I orzeczenia.

Odnośnie apelacji złożonej przez ubezpieczonego to wskazać należy, że ubezpieczony w uzasadnieniu swojej apelacji dokonał jedynie streszczenia dotychczasowych procesów prowadzonych w jego sprawach (m. in. VI U 548/06), łącznie z opisem decyzji lekarzy orzeczników komisji lekarskich, nie podnosząc jednocześnie żadnych konkretnych zarzutów ani co do ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Wskazane przez J. T. nieuwzględnienie przez Sąd I instancji jego pism złożonych w sprawie (k. 52 akt – strona 5 apelacji) okazało się nieuzasadnione. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił bowiem stan faktyczny i wziął pod uwagę wszystkie okoliczności podniesione w niniejszej sprawie a sam fakt, że nie opisał w swoim uzasadnieniu wszystkich pism złożonych przez ubezpieczonego nie ma wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia. Podniesione zarzuty co do naruszenia art. 85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2013.1442) i art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2013, poz.1440) okazały się nieuzasadnione. Sąd Apelacyjny, jak wskazano powyżej, w całości bowiem podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim i przyjął je za własne. Nie należy bowiem zapominać, że organ rentowy wszczął swoje postępowanie w przedmiocie ustalenia prawa do renty ubezpieczonego zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego wydanym w sprawie III AUa 132/10 na skutek przekazania do organu rentowego wniosku z 1 marca 2001 r. przez Sąd Okręgowy w Szczecinie na mocy postanowienia z dnia 29 kwietnia 2008 r. wydanego w sprawie VI U 431/08 a zatem dopiero po tym dniu organ mógł dokonać oceny stanu zdrowia ubezpieczonego i wydać decyzję w przedmiocie prawa do renty. Decyzję organ rentowy wydawał dwukrotnie: pierwszą w dniu 15 września 2015 r., która uprawomocniła się w związku z odrzuceniem odwołania przez Sąd Okręgowy z uwagi na niezłożenie sprzeciwu od decyzji lekarza orzecznika ZUS i drugą wydaną w dniu 1 czerwca 2009 r. w związku z przywróceniem terminu do złożenia sprzeciwu od decyzji lekarza orzecznika ZUS i wydanym w dniu 19 listopada 2008 r. orzeczeniem Komisji Lekarskiej. Słusznie zatem przyjął Sąd Okręgowy, że ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 listopada 2008 r. Prawidłowo również przyjęto, że mając na uwadze wskazany w art. 118 ustawy emerytalnej 30 dniowy termin, organ rentowy powinien był wydać decyzję najpóźniej 20 grudnia 2008 r. Natomiast z 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U Nr 12 poz.104) wynika, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania tych świadczeń, do dnia wypłaty świadczeń. Ustęp kolejny dodatkowo wskazuje, iż okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, a okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Skoro organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. W związku z tym, iż wypłata ubezpieczonemu

świadczenia następowała 25-go dnia każdego miesiąca, termin aktualizacji prawa do odsetek nastąpił 26 grudnia 2008 r. Natomiast zakończył się 24 sierpnia 2010 r. (tj. dnia poprzedzającego wypłatę zaległego świadczenia).

Z powyższych względów na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.